

Η ΧΑΡΑΥΓΗ

Κηρυξ Της Παρουσίας του Χριστού

Η ΧΑΡΑΥΓΗ

Ιούλιος 2026

Πίνακας περιεχομένων

ΚΥΡΙΟ ΑΡΘΡΟ.....	2
Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ – ΜΕΡΟΣ 1	2
ΒΙΒΛΙΚΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ	17
Ο ΠΙΣΤΟΣ ΕΚΑΤΟΝΤΑΡΧΟΣ.....	17
Η ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ	20
Ο ΙΗΣΟΥΣ ΣΥΝΑΝΤΑ ΤΟΝ ΖΑΚΧΑΙΟ	23
Η ΜΑΡΙΑ — Η ΠΙΣΤΗ ΜΗΤΕΡΑ.....	26
ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΟΓΜΑ	29
Η ΕΙΚΟΝΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ	29

Ακολουθήστε το κείμενο στη Βίβλο σας!

Η Εκκλησία – Μέρος 1

***«Εσύ είσαι ο Πέτρος, και πάνω σε αυτόν τον βράχο θα οικοδομήσω την εκκλησία μου, και οι δυνάμεις του θανάτου δεν θα την υπερισχύσουν.»
Ματθαίος 16:18***

Υπάρχουν πολλές εκκλησίες που αυτοαποκαλούνται χριστιανικές, με μεγάλη ποικιλία ονομάτων, και που πιστεύουν σε διαφορετικά πράγματα όσον αφορά τις διδασκαλίες του Ιησού και των αποστόλων του. Όταν εξετάζουμε αυτές τις διαφορές απόψεων, δεν είναι παράλογο, πιστεύουμε, να αναρωτηθούμε τι μας λέει η Αγία Γραφή για το τι είναι πραγματικά η εκκλησία και ποιος είναι ο θεϊκός σκοπός της. Υπάρχει κάποιος τρόπος να γνωρίζουμε ποια είναι η αληθινή εκκλησία, ή μήπως όλες οι ομολογιακές ομάδες μαζί αποτελούν την αληθινή εκκλησία;

Η λέξη «εκκλησία» δεν εμφανίζεται στην Παλαιά Διαθήκη, και η πρώτη χρήση της στη Νέα Διαθήκη έγινε από τον Ιησού όταν είπε στον Πέτρο, όπως σημειώνεται στον εισαγωγικό μας στίχο, ότι οι «δυνάμεις του θανάτου» δεν θα την υπερισχύσουν. Σε αυτόν τον στίχο, η λέξη «εκκλησία» είναι μετάφραση της ελληνικής λέξης «εκκλησία», που σημαίνει «κλήση έξω» ή εκλογή. Ο Ιησούς είπε στους μαθητές του: «Εγώ σας διάλεξα από τον κόσμο» (Ιωάννης 15:19). Ουσιαστικά, η εκκλησία είναι μια ομάδα ανθρώπων που, αποδεχόμενοι την

πρόσκληση του Χριστού, έχουν αποχωριστεί τον κόσμο.

Η εκκλησία δεν είναι ένα κτίριο, αν και η λέξη «εκκλησία» χρησιμοποιείται συχνά για να υποδηλώσει τον τόπο όπου συγκεντρώνεται μια εκκλησία. Αν η έκφραση «οίκος συνάθροισης» χρησιμοποιούνταν πιο ευρέως για να περιγράψει τον τόπο συνάθροισης μιας εκκλησίας, αυτό θα μπορούσε να βοηθήσει στη μείωση ορισμένων παρεξηγήσεων που επικρατούν σχετικά με την πραγματική σημασία της ίδιας της λέξης «εκκλησία». Κατά τη διάρκεια του έργου του, ο Ιησούς χρησιμοποίησε τη λέξη «εκκλησία» μόνο τρεις φορές. Μία φορά ήταν στην παρατήρησή του προς τον Πέτρο και δύο φορές σε άλλη περίπτωση, όταν δίδασκε στους μαθητές του τον σωστό τρόπο αντιμετώπισης των παρεξηγήσεων που ενδέχεται να προκύψουν μεταξύ τους (Ματθαίος 18:17). Η επόμενη φορά που εμφανίζεται η λέξη είναι στις Πράξεις 2:47, μετά την περιγραφή των τριών χιλιάδων που δέχτηκαν τον Χριστό λόγω του κηρύγματος του Πέτρου την Ημέρα της Πεντηκοστής. Είναι μια απλή δήλωση, που λέει απλώς ότι «ο Κύριος πρόσθετε στην εκκλησία καθημερινά όσους έπρεπε να σωθούν».

Σε αυτή την απλή περιγραφή των γεγονότων υπάρχει χώρος για προβληματισμό. Μόνο την Ημέρα της Πεντηκοστής, τρεις χιλιάδες άνθρωποι ταυτίστηκαν με την «εκκλησία», και στη συνέχεια υπήρχαν «καθημερινά» επιπλέον προσήλυτοι, όμως δεν υπάρχει καμία αναφορά για επίσημες τελετές μύησης εκτός από το βάπτισμα με νερό. Όλοι αυτοί οι προσήλυτοι ήταν Εβραίοι. Όταν, υπό την πειστική διακονία του αποστόλου, αναγνώρισαν ότι ο Ιησούς,

τον οποίο οι ηγέτες τους είχαν σταυρώσει, ήταν πράγματι ο Μεσσίας της υπόσχεσης, πίστεψαν σ' Αυτόν και βαπτίστηκαν.

Ήταν τόσο απλό! Αργότερα, καθώς ο αριθμός των μαθητών αυξανόταν και συγκεντρώνονταν για αμοιβαία οικοδόμηση, αυτές οι ομάδες ανθρώπων ονομάζονταν εκκλησίες. Στις πράξεις 11:22 διαβάζουμε για «την εκκλησία που ήταν στην Ιερουσαλήμ». Στην προς Ρωμαίους 16:5, ο Παύλος στέλνει χαιρετισμούς στην «εκκλησία που είναι στο σπίτι τους», δηλαδή στο σπίτι της Πρίσκιλλας και του Ακουίλα.

Από αυτά τα κείμενα συνάγουμε ότι εκείνες τις πρώτες ημέρες του Χριστιανισμού, κάθε ομάδα πιστών, ανεξάρτητα από το μέγεθος και την τοποθεσία της, θεωρούνταν εκκλησία. Πράγματι, ήταν εκκλησία, επειδή κάθε τέτοια συνάθροιση πιστών αποτελούνταν από εκείνους που, μέσω του Ευαγγελίου, είχαν κληθεί να αποχωριστούν τον κόσμο και να ακολουθήσουν τα βήματα του Ιησού.

Αυτές οι μεμονωμένες ομάδες δεν έφεραν ονόματα ομολογιών. Προσδιορίζονταν από την τοποθεσία τους, αναφερόμενες ως η εκκλησία της Ιερουσαλήμ, η εκκλησία των Φιλίππων, η εκκλησία της Ρώμης ή, όπως σε ορισμένες περιπτώσεις, η εκκλησία που πραγματοποιούσε τις συναθροίσεις της στο σπίτι του ενός ή του άλλου πιστού.

Στην Αποκάλυψη, στα κεφάλαια 2 και 3, αναφέρονται επτά εκκλησίες που προσδιορίζονται από τις πόλεις στις οποίες βρίσκονταν, και τους αποστέλλονται ειδικά μηνύματα. Υπάρχει λόγος να πιστεύουμε ότι αυτές οι επτά εκκλησίες είναι, με συμβολικό τρόπο, αντιπροσωπευτικές όλων των

πιστών κατά τη διάρκεια διαφόρων χρονικών περιόδων, ξεκινώντας από την Πεντηκοστή και συνεχίζοντας μέχρι σήμερα. Αυτή είναι μια άλλη, ευρύτερη χρήση της λέξης εκκλησία, ως περιγραφή όλων σε κάθε τόπο τους οποίους ο Κύριος θεωρεί ότι έχουν κληθεί από τον κόσμο για να υπηρετήσουν Αυτόν και το έργο του.

Ο Ιησούς είχε στο μυαλό Του μια ευρεία, πιο γενική έννοια της λέξης όταν είπε στον Πέτρο ότι οι «δυνάμεις του θανάτου» δεν θα υπερισχύσουν της εκκλησίας. Αυτή την εφαρμογή κάνει και ο Παύλος όταν, στην Εφεσίους 1:22,23, μιλάει για τον Χριστό ως «Κεφαλή πάνω σε όλα τα πράγματα για την εκκλησία, η οποία είναι το σώμα Του». Με αυτή την έννοια ο Παύλος γράφει και πάλι για την «εκκλησία του ζώντος Θεού, στυλοβάτη και θεμέλιο της αλήθειας». (**1 Τιμόθεο 3:15**)

Στην Α΄ Κορινθίους 12:12,13, ο Παύλος αναπτύσσει την ιδέα ότι η Εκκλησία είναι το «σώμα» του Χριστού. Λέει: «Το ανθρώπινο σώμα έχει πολλά μέλη, αλλά τα πολλά μέλη συνθέτουν ένα ενιαίο σώμα. Έτσι είναι και με το σώμα του Χριστού. Μερικοί από εμάς είναι Ιουδαίοι, άλλοι Εθνικοί, άλλοι δούλοι, άλλοι ελεύθεροι. Όλοι όμως βαπτιστήκαμε σε ένα σώμα από ένα πνεύμα, και όλοι μοιραζόμαστε το ίδιο πνεύμα».

Πώς να γίνετε μέλος

Πώς γίνεται κάποιος υποψήφιο μέλος της εκκλησίας – δηλαδή, της εκκλησίας που ιδρύθηκε από τον Ιησού και τους αποστόλους; Στις πράξεις 2:47, που αναφέραμε νωρίτερα, διαβάζουμε ότι «ο Κύριος πρόσθετε καθημερινά στην εκκλησία όσους έπρεπε να σωθούν». Αυτό δείχνει ότι το να γίνει κανείς μέλος

της εκκλησίας του Κυρίου εξαρτάται από τον ίδιο τον Κύριο. Αυτό, πιστεύουμε, θα το παραδεχτούν όλοι οι χριστιανοί. Πώς, όμως, προσθέτει ο Κύριος μέλη στην εκκλησία του, και ποιες προϋποθέσεις πρέπει να πληροί κανείς για να αναγνωριστεί από τον Κύριο ως ανήκων στην εκκλησία του;

Εν συντομία, οι Γραφές υποδεικνύουν ότι τα βήματα προσέγγισης της εκκλησίας είναι, πρώτον, η μετανοητική αναγνώριση του γεγονότος ότι είμαστε μέλη μιας φυλής καταραμένης από την αμαρτία και ετοιμοθάνατης, και ότι, επομένως, δεν μπορούμε να σταθούμε ενώπιον του Θεού με τη δική μας δικαιοσύνη. (Ησαΐας 64:6· Μάρκος 2:17· Πράξεις 26:20). Στη συνέχεια, ακολουθεί η αποδοχή του Ιησού Χριστού ως προσωπικού μας Λυτρωτή και Σωτήρα, συνειδητοποιώντας ότι μόνο μέσω της αξίας του αίματός Του που χύθηκε μπορούμε να γίνουμε αποδεκτοί από τον Θεό. (Πράξεις 13:38,39· 16:31· Ρωμαίους 3:21-23· 5:1)

Στη συνέχεια, με βάση την εμπιστοσύνη μας στην αξία του χυμένου αίματος του Λυτρωτή, καλούμαστε να προσφέρουμε τον εαυτό μας με ανεπιφύλακτη αφοσίωση για να κάνουμε το θέλημα του Θεού. Θα μπορούσαμε να μιλήσουμε για αυτό ως «καθαγίαση» του εαυτού μας στον Θεό. Ας τονίσουμε ότι αυτή η καθαγίαση γίνεται στον Θεό, όχι σε άνθρωπο, ούτε σε οποιαδήποτε ανθρώπινη οργάνωση. Η Αγία Γραφή είναι πολύ σαφής ως προς το τι σημαίνει αυτή η καθαγίαση στη ζωή μας. Ο Ιησούς είπε: «Αν κάποιος θέλει να γίνει μαθητής μου, ας απαρνηθεί τον εαυτό του, ας σηκώνει καθημερινά τον σταυρό του και ας με ακολουθεί» (Λουκάς 9:23). Το να απαρνηθεί κανείς τον εαυτό του δεν σημαίνει απλώς να εγκαταλείψει κάποια ασήμαντη απόλαυση

ή ικανοποίηση για ένα σύντομο χρονικό διάστημα, ή ακόμη και για πάντα. Είναι, μάλλον, όπως υπονοεί η έκφραση, μια πλήρης άρνηση του εαυτού. Είναι η ίδια λέξη που χρησιμοποίησε ο Ιησούς όταν προείπε ότι ο Πέτρος θα αρνηθεί εντελώς, τρεις φορές εντελώς ότι τον γνωρίζει (Ματθαίος 26:33,34). Έτσι, το να αρνηθεί κανείς τον εαυτό του σημαίνει να στερήσει εντελώς από τον εαυτό του το δικαίωμα να ακολουθεί τη δική του θέληση και να αποδεχτεί αντ' αυτού τη θέληση του Θεού, όπως εκφράζεται μέσω του Χριστού και των Γραφών.

Ποιο είναι το θεϊκό θέλημα για όσους, ανταποκρινόμενοι στην πρόσκληση του Ιησού, έχουν απαρνηθεί τον εαυτό τους; Εκφράζεται στην περαιτέρω πρόσκλησή του να σηκώσουν τον σταυρό τους καθημερινά και να τον ακολουθήσουν. Ο Ιησούς χρησιμοποίησε τον συμβολισμό του σταυρού για να υποδηλώσει την πορεία προς τον θάνατο. Όταν ο Ιησούς απηύθυνε αυτή την πρόσκληση, ο ίδιος πρόσφερε τη ζωή του ως θυσία. Η θυσία του ολοκληρώθηκε στον Γολγοθά όταν φώναξε: «Τετέλεσται». (Ιωάννης 19:30)

Όσοι δέχονται την πρόσκληση του Χριστού να σηκώσουν τον σταυρό τους και να τον ακολουθήσουν, παρόμοια, αφιερώνουν τη ζωή τους σε θυσιαστική υπηρεσία. Δεν σταυρώνονται όλοι κυριολεκτικά, αν και στην αρχή της χριστιανικής εποχής κάποιοι σταυρώθηκαν. Ωστόσο, στην περίπτωση κάθε ακολούθου του Κυρίου, η προθυμία να υπηρετήσει και να υποφέρει, ανεξάρτητα από τις συνέπειες, πρέπει να υπάρχει και θα υπάρχει. Αυτό το θέμα του να ακολουθούμε τα βήματα του Ιησού περιγράφεται από τον Παύλο ως «σύμφυτοι με την ομοιότητα του θανάτου του» (Ρωμαίους

6:5). Πριν έρθουμε στον Χριστό, ήμασταν «νεκροί στις παραβάσεις και στις αμαρτίες» (Εφεσίους 2:1). Όμως, μέσω της υπάκουης πίστης στην αξία του χυθέντος αίματός Του, απελευθερωνόμαστε από την καταδίκη του Αδάμ. Παρόλα αυτά, πεθαίνουμε· όχι ως αμαρτωλοί, αλλά ως συμμετοχοί στη θυσία του Ιησού. Ο Παύλος εξέφρασε αυτή τη σκέψη όταν έγραψε: «Σας παρακαλώ λοιπόν, αδελφοί, δια του ελέους του Θεού, να προσφέρετε τα σώματά σας ως θυσία ζωντανή, άγια, ευάρεστη στον Θεό, που είναι η λογική σας λατρεία» (Ρωμαίους 12:1).

Βαπτισμένοι στον Χριστό

Στην επιστολή προς Ρωμαίους 6:3, 4, ο Παύλος έγραψε: «Δεν γνωρίζετε ότι όλοι εμείς που βαπτιστήκαμε στον Ιησού Χριστό βαπτιστήκαμε στον θάνατό του; Επομένως, θάφτηκαμε μαζί του μέσω του βαπτίσματος στον θάνατο, ώστε, όπως ο Χριστός αναστήθηκε από τους νεκρούς μέσω της δόξας του Πατέρα, έτσι και εμείς να περπατάμε σε καινούργια ζωή». Το βάπτισμα στο οποίο αναφέρεται εδώ δεν είναι στο νερό, αλλά το βάπτισμα στον Χριστό και στον θάνατό του. Η λέξη βάπτισμα στη Καινή Διαθήκη προέρχεται από μια ελληνική λέξη που σημαίνει «καταδύο» ή «βυθίζω». Το βάπτισμά μας στον Χριστό σημαίνει την πλήρη υποταγή της δικής μας θέλησης στο θέλημά του. Είναι βάπτισμα θανάτου, επειδή το θέλημα του Θεού είναι να πεθάνουμε μαζί με τον Χριστό ως προς τον παλαιό άνθρωπο.

Στην Αποκάλυψη 20:4 αυτή η σκέψη παρουσιάζεται συμβολικά με τη χρήση της λέξης «αποκεφαλισμένοι». Εκεί διαβάζουμε για εκείνους που «αποκεφαλίστηκαν για τη μαρτυρία του Ιησού και για τον Λόγο του Θεού». Αυτό δεν αναφέρεται

στον αποκεφαλισμό κυριολεκτικά, αλλά στην απάρνηση της θέλησής μας, η οποία συμβολίζεται από το κεφάλι, και στην αποδοχή του Χριστού ως Κεφαλής μας. Βλέπε Εφεσίους 5:23 και Κολοσσαείς 1:18. Ο Παύλος αναπτύσσει περαιτέρω αυτή τη σκέψη, λέγοντας: «Με ένα Πνεύμα όλοι βαπτιστήκαμε σε ένα σώμα» (1 Κορινθίους 12:13). Με την επιρροή του Αγίου Πνεύματος, μέσω του Λόγου της Αλήθειας, ελκυόμαστε προς τον Κύριο και οδηγούμαστε από την αγάπη του να προσφέρουμε τον εαυτό μας σε πλήρη αφιέρωση σε Αυτόν. Εφόσον αυτή η αφιέρωση σημαίνει απάρνηση της δικής μας θέλησης και αποδοχή του θελήματος του Θεού εν Χριστώ, ο Ιησούς γίνεται έτσι η Κεφαλή μας, και εμείς γινόμαστε μέλη της εκκλησίας, η οποία είναι το σώμα του, εφόσον παραμένουμε πιστοί στη θέση μας ενώπιον του Θεού, ακόμη και μέχρι θανάτου. Βλέπε Αποκάλυψη 2:10. Έτσι, βλέπουμε πώς ο Θεός, με τη δύναμη του Πνεύματός του, προσθέτει στην εκκλησία του Χριστού εκείνους που καλεί να γίνουν μέλη της. Ο δικός μας ρόλος, ως άτομα, είναι απλώς να ανταποκριθούμε στην επιρροή του Πνεύματός του και να ακολουθήσουμε τα βήματα που υποδεικνύει ο θείος Λόγος· δηλαδή, τα βήματα της μετάνοιας, της αποδοχής του Χριστού και της πλήρους αφιέρωσης του εαυτού μας για να κάνουμε το θέλημα του Θεού.

Μπορούμε άραγε, αφού ακολουθήσουμε αυτά τα βήματα, να γνωρίζουμε αν ο Θεός μάς έχει δεχτεί και μάς αναγνωρίζει ως μέλη της εκκλησίας, του σώματος του Χριστού, έστω και σε δοκιμαστική πορεία; Πιστεύουμε πως ναι. Ο Παύλος είπε, σε ένα απόσπασμα που ήδη αναφέρθηκε, ότι αφού «ταφήκαμε μαζί του μέσω του βαπτίσματος στον θάνατο, ώστε, όπως ο Χριστός αναστήθηκε από

Ιούλιος 2026 9

τους νεκρούς διά της δόξας του Πατέρα, έτσι και εμείς να περπατήσουμε σε νέα ζωή» (Ρωμαίους 6:4). Περπατούμε άραγε με χαρά σε αυτή τη νέα ζωή; Ο Παύλος έγραψε επίσης: «Αν κάποιος είναι εν Χριστώ, είναι νέο πλάσμα· τα παλιά πέρασαν· ιδού, όλα έγιναν καινούργια». (2 Κορινθίους 5:17). Έχουν άραγε περάσει τα παλιά πράγματα που ανήκουν στους «παρελθόντες καιρούς» της ζωής μας, με την έννοια ότι δεν ασκούν πλέον πραγματική έλξη επάνω μας; (Εφεσίους 2:3). Βρίσκουμε τις μεγαλύτερες χαρές μας στα νέα πράγματα του Κυρίου — στη νέα μας κλήση στη θεία υπηρεσία — τις νέες μας ελπίδες, τους νέους μας στόχους, τις νέες μας φιλοδοξίες;

Έχοντας κάνει αυτό το βήμα της πλήρους αφιέρωσης στον Κύριο, οι παλαιοί φίλοι και συγγενείς μας μπορεί να μην μας καταλαβαίνουν. Σε ορισμένες περιπτώσεις, μπορεί ακόμη και να μας διώκουν. Σε κάθε περίπτωση, δεν θα βρουν σε εμάς τον ίδιο βαθμό συντροφικότητας, επειδή δεν θα βρίσκονται σε αρμονία με τον νέο τρόπο ζωής μας. Δεν θα τους αγαπάμε λιγότερο, ούτε θα σταματήσουμε να κάνουμε ό,τι μπορούμε γι'αυτούς· όμως θα μάθουμε ότι οι τρόποι του κόσμου και οι τρόποι των αφιερωμένων ανθρώπων του Θεού συχνά απέχουν πολύ μεταξύ τους. Έχουμε αυτή την εμπειρία;

Ο Παύλος έγραψε επίσης: «Τα μάτια δεν έχουν δει, ούτε τα αυτιά έχουν ακούσει, ούτε έχουν εισέλθει στην καρδιά του ανθρώπου,, τα πράγματα που ο Θεός έχει ετοιμάσει για όσους τον αγαπούν». Στη συνέχεια προσθέτει: «Ο Θεός τα έχει αποκαλύψει σε εμάς μέσω του πνεύματος Του· διότι το πνεύμα

ερευνά τα πάντα, ναι, τα βαθιά πράγματα του Θεού». 1 Κορινθίους 2:9,10

Μας οδηγεί ο Κύριος, μέρα με τη μέρα, σε μια βαθύτερη εκτίμηση των θαυμαστών αληθειών που περιέχονται στον Λόγο Του; Κατανοούμε όλα και πιο καθαρά τα «βαθιά πράγματα» του Λόγου Του που σχετίζονται την κλήση μας στον Ιησού Χριστό, Καθώς επιζητούμε να γνωρίσουμε και να πράξουμε το θέλημά Του; Αν ναι, τότε έχουμε μια ακόμη ένδειξη ότι έχει δεχθεί τον αγιασμό μας και μας οδηγεί στην οδό της δικαιοσύνης.

Ο ίδιος ο Ιησούς μας δίνει μια πολύ καθαρή διαβεβαίωση για τη θέση μας ενώπιον του Θεού. Πρώτον, δηλώνει: «Όποιος έρχεται σε μένα, δεν θα τον απορρίψω». (Ιωάννης 6:37). Και λίγα εδάφια αργότερα προσθέτει: «Κανείς δεν μπορεί να έρθει σε μένα, αν δεν τον ελκύσει ο Πατέρας που με έστειλε» (εδάφιο 44). Αν λοιπόν έχουμε αισθανθεί αυτή την ελκτική δύναμη του Θεού μέσω του Χριστού, ποια άλλη διαβεβαίωση χρειαζόμαστε πέρα από αυτήν;

Πράγματι, η χαρά που νιώθουμε για τα πνευματικά πράγματα της νέας ζωής στην οποία βαδίζουμε, η σταδιακή απώλεια ενδιαφέροντος για τα παλιά πράγματα της σάρκας και του κόσμου, η παρεξήγηση —και ίσως ακόμη και η δίωξη— που μπορεί να αντιμετωπίζουμε από τον κόσμο, καθώς και η αυξανόμενη εκτίμησή μας για τα πνευματικά πράγματα, ιδιαίτερα σε σχέση με την ουράνια κλήση μας, όλα αυτά αποτελούν αποδείξεις ότι ο αγιασμός

μας έχει γίνει αποδεκτός από τον Θεό και ότι έχουμε πράγματι «βαπτιστεί» στον Χριστό.

Το βάπτισμα με νερό

Το ζήτημα του βαπτίσματος με νερό τίθεται φυσικά και δικαιολογημένα, αφού ο ίδιος ο Ιησούς βαπτίστηκε με νερό, και εμείς καλούμαστε να ακολουθήσουμε το παράδειγμά Του. Ποιος είναι, λοιπόν, ο σκοπός του βαπτίσματος με νερό;

Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής βάπτιζε σε ένδειξη μετάνοιας. — Ματθαίος 3:11. Δεν μπορούσε να κατανοήσει γιατί ο Ιησούς ζήτησε να βαπτιστεί, αφού γνώριζε ότι δεν ήταν αμαρτωλός, αλλά ο άγιος και δίκαιος. — Ματθαίος 3:13-15· Εβραίους 7:26.

Το βάπτισμα του Ιωάννη αφορούσε αποκλειστικά τα μέλη του εβραϊκού έθνους. Συμβόλιζε την επιστροφή τους στη διαθήκη με τον Θεό, δηλαδή στη διαθήκη που είχε συναφθεί στο όρος Σινά και βάσει της οποίας ο Θεός είχε ιδιαίτερη σχέση με ολόκληρο το έθνος. Παράλληλα, το βάπτισμα αυτό προετοίμαζε τους Εβραίους να δεχθούν τον Μεσσία τους, τον Ιησού Χριστό, όταν εκείνος θα άρχιζε το έργο Του. — Μάρκος 1:4,5· Λουκάς 1:13-17· Πράξεις 13:24,25.

Ο Ιησούς, όμως, δεν βαπτίστηκε για μετάνοια αμαρτιών. Όταν ζήτησε από τον Ιωάννη να τον βαπτίσει, είπε απλώς: «Άφησέ το να γίνει έτσι τώρα, γιατί έτσι είναι πρέπει να εκπληρώσουμε κάθε δικαιοσύνη». — Ματθαίος 3:15. Το βάπτισμα του Ιησού είναι το πρότυπο που ακολουθούμε στο βάπτισμα με νερό. Για εκείνον, αποτελούσε σύμβολο της πλήρους αφιέρωσής Του να προσφέρει τη ζωή

Του θυσιαστικά, καθώς και της ελπίδας ότι, αν παρέμενε πιστός, θα ανασταινόταν από τους νεκρούς.

Πόσο παραστατικά η βύθιση στο νερό εκφράζει αυτές τις δύο αλήθειες! Όταν κάποιος βυθίζεται στο νερό από εκείνον που τον βαπτίζει, γίνεται τελείως αβοήθητος στα χέρια του και θα παρέμενε σαν θαμμένος στον θάνατο, αν δεν ανασυρόταν ξανά από το νερό. Έτσι και εμείς, με τον αγιασμό μας, παραδινόμαστε για να πεθάνουμε μαζί με τον Χριστό, στηριγμένοι στις υποσχέσεις του Θεού ότι θα αναστηθούμε, όπως και ο Ιησούς, ώστε να ενωθούμε μαζί Του στο μεγάλο μελλοντικό έργο της Βασιλείας Του. — Ρωμαίους 6:4,5· Φιλιππησίους 3:10,11.

Το βάπτισμα με νερό είναι, λοιπόν, ένα όμορφο σύμβολο του αληθινού μας βαπτίσματος στον Χριστό. Δεν είναι αναγκαίο με την έννοια μιας τελετής που από μόνη της σώζει. Ωστόσο, όσοι είναι κατάλληλοι να βαπτιστούν με κατάδυση έχουν ήδη απαρνηθεί το δικό τους θέλημα και έχουν συνάψει διαθήκη να πράττουν το θέλημα του Κυρίου. Γι' αυτό θα αναγνωρίσουν ότι και το βάπτισμα με νερό αποτελεί μέρος του θελήματός Του γι' αυτούς και θα υπακούσουν με χαρά. Κάθε διαφορετική στάση θα φανέρωνε κάτι λιγότερο από μια ολοκληρωτική αγάπη για το θέλημα του Θεού.

Οργάνωση της Εκκλησίας

Οι Γραφές δεν δείχνουν ότι οι διάφορες τοπικές ομάδες των εκλεκτών κατά τα πρώτα χρόνια του Χριστιανισμού διέθεταν κάποια περίπλοκη

οργανωτική δομή, ούτε η Βίβλος διδάσκει ότι αυτό ήταν το σχέδιο του Θεού για την Εκκλησία. Ωστόσο, οι μαθητές εκείνης της εποχής δεν βρίσκονταν χωρίς οργάνωση. Οι συναθροίσεις τους δεν γίνονταν χωρίς τάξη, και διάφορα προνόμια υπηρεσίας ανατίθεντο στον καθένα σύμφωνα με τις ικανότητές του. — Ματθαίος 25:15· 1 Κορινθίους 14:40· 2 Θεσσαλονικείς 3:6,7· Τίτος 1:5.

Στην οργάνωση της Πρωτοχριστιανικής Εκκλησίας, ο Ιησούς αναγνωριζόταν από όλους ως η Κεφαλή. Αυτό συμφωνεί πλήρως με τα λόγια του ίδιου του Ιησού προς τους μαθητές Του: «Ένας είναι ο Διδάσκαλός σας, ο Χριστός, και όλοι εσείς είστε αδελφοί». — Ματθαίος 23:8. Ο Παύλος έγραψε επίσης: «Ο Χριστός είναι η κεφαλή της εκκλησίας, και αυτός είναι ο Σωτήρας του σώματος». — Εφεσίους 5:23. Την ίδια αλήθεια εκφράζει και στην 1 Κορινθίους 11:3, όπου λέει ότι «η κεφαλή κάθε άνδρα είναι ο Χριστός... και κεφαλή του Χριστού είναι ο Θεός».

Ο Ιησούς δεν είναι μόνο η Κεφαλή της Εκκλησίας, αλλά και το θεμέλιό της. «Κανείς δεν μπορεί να θέσει άλλο θεμέλιο», έγραψε ο Παύλος, «εκτός από εκείνο που έχει ήδη τεθεί, το οποίο είναι ο Ιησούς Χριστός». — 1 Κορινθίους 3:11. Τα μέλη της Εκκλησίας περιγράφονται επίσης ως «οίκεῖοι τοῦ Θεοῦ», δηλαδή ως μέλη της οικογένειας του Θεού, η οποία είναι «εποικοδομημένη πάνω στο θεμέλιο των αποστόλων και των προφητών, ενώ ακρογωνιαίος λίθος είναι ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός». — Εφεσίους 2:19,20.

Ο Απόστολος Πέτρος έγραψε: «Ιδού, θέτω στη Σιών λίθο ακρογωνιαίο, εκλεκτό, πολύτιμο· και όποιος πιστεύει σ' αυτόν δεν θα καταισχυνθεί». — 1 Πέτρου 2:6. Και στην Αποκάλυψη 14:1-4, ο Απόστολος Ιωάννης επιβεβαιώνει επίσης ότι ο Ιησούς είναι ο κεντρικός λίθος της Σιών, δηλαδή της ολοκληρωμένης Εκκλησίας. Αυτό είναι ιδιαίτερα σημαντικό, αν σκεφτούμε την παρερμηνεία που έχει συνδεθεί με τη δήλωση του Ιησού: «Συ είσαι Πέτρος, και επί ταύτη τη πέτρα θα οικοδομήσω μου την εκκλησίαν». — Ματθαίος 16:18.

Η δήλωση αυτή έχει συχνά ερμηνευθεί σαν να σήμαινε ότι ο Πέτρος θα ήταν ο «βράχος» πάνω στον οποίο θα οικοδομούνταν η εκκλησία του Χριστού. Ωστόσο, αυτή η ερμηνεία φαίνεται λανθασμένη, όταν παρατηρήσουμε ότι ο Ιησούς χρησιμοποίησε δύο διαφορετικές ελληνικές λέξεις. Όταν είπε: «Συ είσαι Πέτρος», χρησιμοποιήθηκε η λέξη «πέτρος», που σημαίνει ένα κομμάτι βράχου ή μικρή πέτρα. Όταν όμως είπε: «επί ταύτη τη πέτρα θα οικοδομήσω μου την εκκλησίαν», χρησιμοποιήθηκε η λέξη «πέτρα», που σημαίνει βραχώδης μάζα, ένας μεγάλος βράχος ή θεμέλιος όγκος.

Λίγο νωρίτερα, ο Πέτρος είχε ομολογήσει στον Ιησού: «Συ είσαι ο Χριστός, ο Υιός του Θεού του ζώντος». — Ματθαίος 16:16. Ο Ιησούς χάρηκε γι' αυτή την ομολογία. Θα μπορούσαμε, λοιπόν, να αποδώσουμε ερμηνευτικά την απάντησή Του ως εξής: «Πέτρο, το όνομά σου δηλώνει μια μικρή πέτρα, ένα κομμάτι βράχου. Όμως η μεγάλη αλήθεια που μόλις ομολόγησες —ότι εγώ είμαι ο Χριστός, ο

Υιός του ζώντος Θεού— είναι ο μεγάλος βράχος, το αληθινό θεμέλιο, πάνω στο οποίο θα οικοδομηθεί η Εκκλησία μου».

Στο επόμενο τεύχος του περιοδικού Dawn θα εξετάσουμε το θέμα «Η Εκκλησία». Ανάμεσα στα σημαντικά ζητήματα που θα παρουσιαστούν είναι ο ρόλος των δώδεκα Αποστόλων και άλλων υπηρετών της Εκκλησίας, η αποστολή της Εκκλησίας, καθώς και οι ουράνιες και επίγειες φάσεις του σχεδίου του Θεού για τη σωτηρία όλης της ανθρωπότητας μέσω του Χριστού.

Ο ΠΙΣΤΟΣ ΕΚΑΤΟΝΤΑΡΧΟΣ

Κλειδί εδάφιο: «Όταν ο Ιησούς το άκουσε, θαύμασε και είπε σε εκείνους που τον ακολουθούσαν: Αληθινά σας λέω, ούτε στον Ισραήλ δεν βρήκα τόσο μεγάλη πίστη». **Ματθαίος 8:10**

Επιλεγμένα εδάφια:
Ματθαίος 8:5-13

Κατά τη διάρκεια της επίγειας διακονίας του Χριστού, έγιναν πολλά θαύματα στην Καπερναούμ της Γαλιλαίας, ανάμεσά τους και η θεραπεία του δούλου ενός εκατόνταρχου. Στην αφήγηση αυτή, αν και δεν αναφέρεται ρητά ότι ο δούλος ήταν ενάρτεος, μπορούμε εύλογα να συμπεράνουμε ότι ο εκατόνταρχος ήταν άνθρωπος τάξης και πειθαρχίας. Τέτοιοι άνθρωποι συνήθως επιζητούν και έχουν υπάκουους δούλους. Άλλωστε, στη συνομιλία του με τον Κύριό μας, ο ίδιος δήλωσε ότι ήταν συνηθισμένος οι δούλοι του να εκτελούν ό,τι τους διέταζε. Αν και ήταν εθνικός, ο εκατόνταρχος πρότεινε στον Ιησού να πει μόνο έναν λόγο. Πίστευε ότι ο Κύριος είχε στη διάθεσή Του εξουσία και δύναμη τέτοια, ώστε να μη χρειάζεται να πάει ο ίδιος προσωπικά και να αγγίξει τον δούλο για να τον θεραπεύσει. Ματθαίος 8:5-9

Το βασικό μας εδάφιο αποκαλύπτει ότι ο Ιησούς θαύμασε την πίστη του Ρωμαίου εκατόνταρχου.

Αντίθετα, οι Ιουδαίοι βρίσκονταν σε κατάσταση απιστίας ως προς την αλήθεια ότι Αυτός ήταν ο από παλιά υποσχεμένος Μεσσίας τους. «Σας λέω ότι πολλοί θα έρθουν από ανατολή και δύση και θα καθίσουν μαζί με τον Αβραάμ, τον Ισαάκ και τον Ιακώβ στη βασιλεία των ουρανών. Αλλά οι γιοι της βασιλείας θα ριχτούν στο εξώτερο σκοτάδι· εκεί θα είναι το κλάμα και το τρίξιμο των δοντιών». Και ο Ιησούς είπε στον εκατόνταρχο: «Πήγαινε· και όπως πίστεψες, ας γίνει σε σένα». Και ο δούλος του θεραπεύτηκε εκείνη την ώρα. Ματθαίος 8:11-13

Υπάρχει για εμάς ένα μάθημα σε αυτά τα λόγια: η δύναμη του Ιησού ήταν απεριόριστη. Επιπλέον, οι ευλογίες Του προς εμάς είναι ανάλογες με την προθυμία μας να τις δεχτούμε με πίστη, διότι «χωρίς πίστη είναι αδύνατο να ευαρεστήσουμε τον Θεό» (Εβραίους 11:6). Έτσι, όσοι δεν είναι σε θέση να ασκήσουν πίστη δεν μπορούν να συμμετάσχουν στις ευλογίες που προσφέρονται στο πλαίσιο της ουράνιας κλήσης, αλλά πρέπει να περιμένουν την εποχή κατά την οποία θα εγκαθιδρυθεί ένδοξα η βασιλεία του Θεού πάνω στη γη. Ματθαίος 6:10

Ο αρχικός πυρήνας της ουράνιας βασιλείας αποτελούνταν από Εβραίους, από την ημέρα της Πεντηκοστής και για τριάμισι περίπου χρόνια, έως ότου ο Κορνήλιος έγινε δεκτός ως ο πρώτος εθνικός προσήλυτος. Από τότε, το «μεσότοιχο του φραγμού» ανάμεσα σε Εβραίους και Εθνικούς, το οποίο προηγουμένως εμπόδιζε τους τελευταίους να έχουν πλήρη μερίδα στις ευλογίες του Θεού, έχει καταργηθεί (Εφεσίους 2:14). Από τότε και μέχρι

σήμερα, ο Κύριος καλεί και συγκεντρώνει μαθητές από όλα τα έθνη.

Ενώ οι πιστοί από τους Ιουδαίους θα έχουν μερίδιο στην ουράνια βασιλεία, το έθνος συνολικά απορρίφθηκε και παραδόθηκε στο «σκοτάδι» που καλύπτει τον κόσμο γενικά. Ζουν μέσα σε «κλάμα και τρίζιμο των δοντιών» εδώ και σχεδόν είκοσι αιώνες. Σύμφωνα όμως με τις Γραφές, θα έρθει ο καιρός που ο Θεός θα συγχωρήσει με καλοσύνη την αμαρτία τους και θα τους λυτρώσει από την εθνική τους τύφλωση (Ιερεμίας 31:31-34). Τότε θα ευλογηθούν, μαζί με όλες τις οικογένειες της γης, στη Μεσσιανική βασιλεία. Γένεση 12:3· 28:14

Πόσο πρέπει να χαίρονται οι καθαγιασμένοι άγιοι του Θεού για αυτή τη θαυμαστή πρόνοια! Όλοι όσοι θα δεχθούν την προσφορά της σωτηρίας και θα υποταχθούν με υπακοή στο μεγαλειώδες σχέδιο του Ουράνιου Πατέρα για την εγκαθίδρυση της ειρήνης και της δικαιοσύνης στους αιώνες, θα λάβουν τέλεια και αιώνια ζωή πάνω στη γη. Αποκάλυψη 21:1-5

Η αποκατάσταση του Πέτρου

Κλειδί εδάφιο: «Όταν τελείωσαν το φαγητό, ο Ιησούς είπε στον Σίμωνα Πέτρο: Σίμωνα, γιε του Ιωάννη, μ' αγαπάς περισσότερο από αυτά; Εκείνος του είπε: “Ναι, Κύριε, εσύ ξέρεις ότι σ' αγαπώ”. Ο Ιησούς του είπε: “Βόσκε τα αρνιά μου”»
Ιωάννης 21:15

Επιλεγμένες Γραφές:
Ιωάννης 18:15-18, 25-27; 21:15-17

Μετά την ανάστασή του και για διάστημα σαράντα ημερών, ο Χριστός ήταν πάντοτε παρών, αν και εμφανιζόταν στους μαθητές του μόνο κατά διαστήματα. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, τους έδωσε βεβαιώσεις ότι είχε αναστηθεί, ενίσχυσε την πίστη τους και τους έδωσε οδηγίες σχετικά με τη μελλοντική τους διακονία μετά την ανάληψή του. Μία από αυτές τις εμφανίσεις έγινε στη θάλασσα της Τιβεριάδας, δηλαδή στη θάλασσα της Γαλιλαίας. Ιωάννης 21:1

Στο περιστατικό του σημερινού μαθήματος, οι μαθητές έζησαν μια θαυμαστή αλιεία, αφού ο Ιησούς τούς έδωσε οδηγίες να ρίξουν το δίχτυ στη δεξιά πλευρά του πλοιαρίου. Στην αρχή δεν αναγνώρισαν τον Κύριό μας, που στεκόταν στην ακτή. Τότε ο Ιωάννης —«ο μαθητής που αγαπούσε ο Ιησούς»— κατάλαβε ότι ο άγνωστος ήταν ο αναστημένος Κύριος και το ανακοίνωσε στον Πέτρο. Ιωάννης 21:3-6

Ο Πέτρος, άνθρωπος παρορμητικός και δραστήριος, και αναμφίβολα ακόμη πληγωμένος στην καρδιά από την προηγούμενη άρνησή του προς τον Χριστό, ρίχτηκε στη θάλασσα και κολύμπησε ως την ακτή. Ωστόσο, φαίνεται πως όταν έφτασε στη στεριά στάθηκε πιο συγκρατημένος. Δεν πήγε αμέσως στον Ιησού, αλλά περίμενε και βοήθησε να τραβήξουν το δίχτυ με τα ψάρια στην ακτή. Όταν το πλοiάριο έφτασε στη στεριά και όλα τακτοποιήθηκαν, είδαν ότι ο Κύριος είχε ανάψει ανθρακιά, είχε βάλει ψάρια επάνω της και προσκάλεσε τους κουρασμένους μαθητές να έρθουν και να φάνε μαζί του. Ιωάννης 21:7-12

Στην πρώτη από τις τρεις παρόμοιες ερωτήσεις, το κλειδί εδάφιο καταγράφει ότι ο Ιησούς ρώτησε τον Πέτρο αν τον αγαπούσε περισσότερο από αυτά. Έπειτα ο Ιησούς του είπε για δεύτερη φορά: «Σίμωνα, γιε του Ιωάννη, μ' αγαπάς;» Εκείνος αποκρίθηκε: «Ναι, Κύριε, εσύ ξέρεις ότι σ' αγαπώ». Ο Ιησούς του είπε: «Ποίμαινε τα πρόβατά μου». Την τρίτη φορά του είπε: «Σίμωνα, γιε του Ιωάννη, μ' αγαπάς;» Ο Πέτρος λυπήθηκε επειδή ο Ιησούς τον ρώτησε για τρίτη φορά: «Μ' αγαπάς;» Και του είπε: «Κύριε, εσύ γνωρίζεις τα πάντα· εσύ ξέρεις ότι σ' αγαπώ». Ο Ιησούς του είπε: «Βόσκε τα πρόβατά μου». Ιωάννης 21:16-17

Όταν σκεφτόμαστε τον Πέτρο, θυμόμαστε ότι είχε πει πως, ακόμη κι αν όλοι οι άλλοι εγκατέλειπαν τον Ιησού, εκείνος δεν θα το έκανε ποτέ. Πόσο πρέπει να ράγισε η καρδιά του όταν άκουσε τον πετεινό να λαλεί, όπως είχε προείπει ο Κύριός του, αφού τον είχε αρνηθεί τρεις φορές, ενώ μάλιστα από το στόμα του έβγαιναν και κατάρες. Ματθαίος 26:69-75. Αυτό αποτελεί ένα ισχυρό μάθημα για τις ανθρώπινες

αδυναμίες μας και για την ανάγκη να δείχνουμε έλεος ο ένας προς τον άλλον. Σε αυτή την εμφάνιση στις όχθες της θάλασσας της Γαλιλαίας, φαίνεται πολύ πιθανό ότι, μέσα από αυτή τη συνομιλία με τον Πέτρο, ο Ιησούς ουσιαστικά τον διαβεβαίωσε και τον αποκαθιστούσε. Με αυτόν τον τρόπο, ο Κύριος έδειξε ότι είχε εμπιστοσύνη πως ο Πέτρος στο εξής θα ήταν πιο προσεκτικός και θα συνέχιζε να θυσιάζει τα πάντα στο θυσιαστήριο της αφιέρωσής του μέχρι το τέλος της πορείας του, έχοντας πλέον αποκατασταθεί ως άξιος υπηρέτης του Κυρίου του.

Η πλήρης κατανόηση αυτού του θέματος θα πρέπει οπωσδήποτε να μας οδηγήσει στο να έχουμε καρδιά σύμφωνη με τον Ουράνιο Πατέρα μας. Όχι μόνο θα επιδιώκουμε να είμαστε δίκαιοι, ενάρετοι και αγνοί σε ό,τι κάνουμε, αλλά θα επιθυμούμε επίσης να είμαστε ελεήμονες προς τους άλλους, επειδή και εκείνοι, όπως κι εμείς, αντιμετωπίζουν δοκιμασίες και αδυναμίες. Ψαλμός 136:1-26

Ο Ιησούς συναντά τον Ζακχαίο

Κλειδί εδάφιο: «Όταν ο Ιησούς έφτασε στο σημείο, σήκωσε το βλέμμα του και τον είδε και είπε: “Ζακχαίε, κατέβα γρήγορα, γιατί σήμερα πρέπει να μείνω στο σπίτι σου.»
Λουκάς 19:5

Επιλεγμένα εδάφια: Λουκάς 19:1-10

Ο Ζακχαίος ήταν ένας πλούσιος τελώνης που ζούσε στην περιοχή της Ιεριχώ. Ως Εβραίος, ήταν περιφρονημένος από τους συμπατριώτες του, επειδή οι τελώνες ήταν γνωστοί για την αδικία και την εκμετάλλευση των φορολογουμένων. Σαν να μην έφτανε αυτό, εργαζόταν και για τη ρωμαϊκή κυβέρνηση. Καθώς ο Ιησούς περνούσε από την Ιεριχώ στο ταξίδι του προς την Ιερουσαλήμ, η αφήγηση αναφέρει ότι ο Ζακχαίος «ζητούσε να δει ποιος ήταν ο Ιησούς, αλλά δεν μπορούσε εξαιτίας του πλήθους, επειδή ήταν μικρόσωμος. Έτσι έτρεξε μπροστά και ανέβηκε σε μια συκομουριά για να τον δει, επειδή από εκεί επρόκειτο να περάσει». Λουκάς 19:3,4

Το βασικό μας εδάφιο δείχνει ότι ο Ιησούς είχε την ικανότητα να διαβάζει τις καρδιές των ανθρώπων. Η υπεροπτική στάση των Ιουδαίων θεατών ήταν φανερή, καθώς αγανάκτησαν όταν είδαν ότι ο Κύριος ήθελε να φιλοξενηθεί στο σπίτι ενός ανθρώπου που εκείνοι θεωρούσαν αμαρτωλό. Ο Ζακχαίος όμως υποδέχτηκε τον Ιησού με χαρά. Λουκάς 19:6,7

Τότε ο Ζακχαίος έκανε μια δήλωση έμπρακτης αποκατάστασης: το μισό από τα υπάρχοντά του θα το έδινε στους φτωχούς, και όποιον είχε αδικήσει θα τον αποζημίωνε τετραπλάσια. Λουκάς 19:8. Ο Νόμος του Μωυσή γενικά δεν απαιτούσε τετραπλή αποκατάσταση σε τέτοιες περιπτώσεις· συνήθως προέβλεπε την επιστροφή της αξίας του αδικήματος και την προσθήκη του ενός πέμπτου. Λευιτικό 5:14-16· Αριθμοί 5:5-7. Ο Ζακχαίος λοιπόν ξεπέρασε το ελάχιστο που απαιτούνταν. Τότε ο Ιησούς δήλωσε ότι η σωτηρία είχε έρθει στο σπίτι του Ζακχαίου. Αυτό φαίνεται να υποδηλώνει ότι, από τη θεία άποψη, είχε αποκατασταθεί στην εύνοια του Θεού, επειδή είχε δείξει έναν χαρακτήρα που μπορούσε να χρησιμοποιηθεί στην υπηρεσία Του. Λουκάς 19:9

Ως καθαγιασμένοι ακόλουθοι του Χριστού, μπορούμε να αντλήσουμε πολύτιμα διδάγματα από αυτή την αφήγηση για τη δική μας πορεία. Αυτά θα πρέπει να μας κάνουν πιο προσεκτικούς ως προς την ανάγκη να μένουμε πολύ κοντά στον Κύριο στις σκέψεις, στα λόγια και στις πράξεις μας. Ως ατελή μέλη της ανθρωπότητας, ακόμη και τα πνευματικά γεννημένα παιδιά του Θεού αναγνωρίζουν ότι μπορεί να παρασυρθούν στην αμαρτία. Τέτοιες πράξεις μπορεί να είναι ακούσιες, ή μπορεί να περιέχουν και κάποιο στοιχείο θεληματικότητας, με ενδεχόμενο σοβαρών συνεπειών. Όταν συμβαίνουν αμαρτωλές πράξεις, πρέπει να αναγνωρίζονται και να ακολουθεί ειλικρινής μετάνοια, αν θέλουμε να αποκατασταθούμε στην πλήρη εύνοια του Θεού. Η προσευχή και το να γεμίζουμε τον νου μας με άγιες σκέψεις μπορούν να αποτελέσουν δύο πολύ αποτελεσματικά μέσα για την πρόληψη ή τουλάχιστον τη μείωση της αμαρτίας στη ζωή μας.

Ένας γνωστός χριστιανός συγγραφέας έκανε την ακόλουθη παρατήρηση σχετικά με αυτό το μάθημα: «Μπορούμε να βρούμε παραλληλισμούς ανάμεσα σε αυτό το περιστατικό, που ανήκε στο τέλος της ιουδαϊκής εποχής και στο σαρκικό Ισραήλ, και στο τέλος της παρούσας εποχής και στο πνευματικό Ισραήλ. Βρίσκουμε και σήμερα ορισμένους που έχουν απομακρυνθεί από τη διαθήκη της χάρης του Κυρίου, όπως ο Ζακχαΐος είχε απομακρυνθεί από τη διαθήκη του Νόμου του Κυρίου. Μπορούμε να τους βρούμε να ζουν σε κάποιο βαθμό αμαρτίας, να ασχολούνται με δραστηριότητες που και οι ίδιοι παραδέχονται ότι είναι άδικες και αντίθετες προς τη συνείδησή τους. Δεν πρέπει, λοιπόν, να τους προσπερνούμε χωρίς το μήνυμα του Ευαγγελίου, τα χαρμόсуна νέα της μεγάλης χαράς. Αν όμως κάποιος από αυτούς εκδηλώσει ενδιαφέρον για την παρούσα αλήθεια, οφείλουμε να επιδιώξουμε να τον βοηθήσουμε, όπως ο Κύριός μας και Αρχηγός μας βοήθησε τον Ζακχαΐο».

Στην εμπειρία του Ιησού και του Ζακχαΐου βλέπουμε ένα θαυμάσιο παράδειγμα που αξίζει να μιμηθούμε στις σχέσεις μας με τους άλλους, ιδιαίτερα με την οικογένεια της πίστης, τους αδελφούς μας εν Χριστώ.

Η Μαρία — η πιστή μητέρα

Κλειδί εδάφιο: «*Η Μαρία όμως φύλαγε όλα αυτά τα πράγματα και τα συλλογιζόταν στην καρδιά της*».

Λουκάς 2:19

Επιλεγμένες Γραφές:

Λουκάς 1:26-56; 2:15-19; Ιωάννης 2:1-5; 19:25

Το σημερινό μάθημα αρχίζει στη Βηθλεέμ, γεμάτη από ταξιδιώτες που είχαν έρθει για να απογραφούν, σύμφωνα με το διάταγμα του Καίσαρα Αυγούστου. Ανάμεσα στο πλήθος βρίσκονταν ο Ιωσήφ, ένας ξυλουργός από τη Ναζαρέτ, και η μνηστή του, η Μαρία, η οποία ήταν έγκυος. Είχαν διανύσει μεγάλη απόσταση για να υπακούσουν στο ρωμαϊκό διάταγμα, διασχίζοντας σκονισμένους δρόμους και αναζητώντας κατάλυμα μέσα στην πολυσύχναστη πόλη. Λουκάς 2:1-3

Κοντά στη Βηθλεέμ, στα γύρω χωράφια, βοσκοί δέχθηκαν την επίσκεψη ενός αγγέλου του Θεού, ο οποίος τους ανήγγειλε τη γέννηση του Σωτήρα, του Χριστού Κυρίου. «Και ο άγγελος τους είπε: Μη φοβάστε· γιατί ιδού, σας φέρνω χαρμόσυνη αγγελία μεγάλης χαράς, η οποία θα είναι για όλο τον λαό. Επειδή σήμερα γεννήθηκε για σας, στην πόλη του Δαβίδ, Σωτήρας, ο οποίος είναι Χριστός Κύριος». Το μήνυμα του αγγέλου συνοδεύτηκε από πλήθος ουράνιας στρατιάς, που δοξολογούσε τον Θεό. Λουκάς 2:8-14

Η αφήγηση συνεχίζει: «Όταν οι άγγελοι αναχώρησαν από αυτούς για τον ουρανό, οι ποιμένες είπαν

μεταξύ τους: Ας πάμε λοιπόν έως τη Βηθλεέμ και ας δούμε αυτό το γεγονός που έγινε, το οποίο ο Κύριος μάς γνωστοποίησε». Έτσι έσπευσαν και βρήκαν τη Μαρία και τον Ιωσήφ, καθώς και το βρέφος που ήταν τοποθετημένο στη φάτνη. Και όταν το είδαν, διέδωσαν όσα τους είχαν ειπωθεί σχετικά με αυτό το παιδί, και όλοι όσοι τα άκουσαν θαύμασαν για όσα τους ανέφεραν οι ποιμένες. Λουκάς 2:15-18

Όλα όσα είχαν συμβεί πρέπει να ήταν βαθιά συγκλονιστικά για τη Μαρία, και το κλειδί μας εδάφιο υποδηλώνει ότι τα κρατούσε μέσα της και τα συλλογιζόταν σιωπηλά. Αν και ένας άγγελος τής είχε αναγγείλει μήνες νωρίτερα ότι θα γεννούσε έναν γιο στον οποίο θα δινόταν ο «θρόνος του Δαβίδ», είναι πιθανό ότι η Μαρία δεν μπορούσε ακόμη να αντιληφθεί την πλήρη έκταση των θεϊκών σχεδίων που αφορούσαν τον γιο της.

Επιπλέον, η Μαρία δεν μπορούσε τότε να προβλέψει ότι ο Ιησούς, περίπου τριάντα τρία χρόνια αργότερα, θα σταυρωνόταν, θα ανασταινόταν από τους νεκρούς την τρίτη ημέρα και στη συνέχεια θα γινόταν ο αρχηγός μιας τάξης ακολούθων που θα αναπτυσσόταν μέσα σε μια περίοδο δύο χιλιάδων ετών — όλα αυτά με τον τελικό σκοπό να εξαλειφθούν η αμαρτία, ο πόνος και ο θάνατος από την ανθρωπότητα.

Στο πλαίσιο της συνεχούς προσπάθειάς μας να γίνουμε μέλη της τάξης του Χριστού, πρέπει να αποφεύγουμε τη συμμόρφωση με αυτόν τον κόσμο και να προσέχουμε να μη δίνουμε χώρο στις σαρκικές επιθυμίες που οι άλλοι θεωρούν φυσιολογικές. Για αυτόν τον λόγο διαβάζουμε: «Να φρονείτε τα άνω, όχι τα επίγεια. Επειδή πεθάνετε, και η ζωή σας είναι κρυμμένη μαζί με τον Χριστό
Ιούλιος 2026 27

στον Θεό». Κολοσσαείς 3:2,3. Πολλές δραστηριότητες που δεν είναι αμαρτωλές από μόνες τους είναι ευχάριστες στη σάρκα. Σε αντίθεση με ορισμένες απαγορεύσεις που είχαν δοθεί στον λαό του Ισραήλ, δεν βρίσκουμε πολλές εντολές του τύπου «μη» στην Καινή Διαθήκη. Αντίθετα, ως χριστιανοί της νέας κτίσης επιθυμούμε να εκπληρώνουμε στις καρδιές μας το πνεύμα του νόμου της αγάπης και του νόμου της δικαιοσύνης. Ρωμαίους 7:6

Είμαστε πράγματι ευλογημένοι που γευόμαστε την πραγματικότητα αυτού του λόγου: «Αγαπητοί, τώρα είμαστε παιδιά του Θεού, και ακόμη δεν φανερώθηκε τι θα γίνουμε· ξέρουμε όμως ότι, όταν φανερωθεί, θα είμαστε όμοιοι με αυτόν, επειδή θα τον δούμε καθώς είναι». 1 Ιωάννη 3:2

Η εικόνα του Θεού

***«Ο Θεός έπλασε τον άνθρωπο κατά την εικόνα
Του· κατά την εικόνα του Θεού τον έπλασε·
αρσενικό και θηλυκό τους έπλασε..»
Γένεση 1:27***

Οι φιλόσοφοι μάς λένε ότι ο άνθρωπος, όπως υπάρχει σήμερα, είναι πολύ πιο λαμπρός και προοδευμένος από κάθε προηγούμενη εποχή της ιστορίας. Ο ισχυρισμός τους είναι ότι η εξέλιξη μάς έφερε σε αυτό το σημείο. Η άποψη ότι κάθε γενιά είναι πολύ πιο έξυπνη από την προηγούμενη έχει διαμορφωθεί επειδή οι επιστήμονες, βάσει των υπολογισμών τους, υποστηρίζουν ότι ο άνθρωπος υπάρχει στη γη εδώ και εκατομμύρια χρόνια, βελτιώνοντας τις ικανότητές του με κάθε νέα γενιά. Καθώς, κατά τη συλλογιστική αυτή, κάθε γενιά γίνεται πιο εξελιγμένη, καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι ο άνθρωπος έχει πλέον φτάσει σε πολύ υψηλό επίπεδο. Είναι όμως σωστή αυτή η φιλοσοφία;

Πόσο ευγνώμονες είμαστε που ο μεγάλος Δημιουργός του σύμπαντος μάς έχει δώσει μια πηγή γνώσης από την οποία μπορούμε να διακρίνουμε τι είναι αλήθεια και τι αποτελεί απλώς ανθρώπινη φιλοσοφία. Μας απευθύνει μια πρόσκληση, λέγοντας: «Ας πάμε στον οίκο του Κυρίου», και εισερχόμενοι στον οίκο της γνώσης Του βρίσκουμε τη μαρτυρία του ίδιου του Θεού σχετικά με τον άνθρωπο. Ψαλμός 122:1

Μαθαίνουμε από αυτή την πηγή, τη Βίβλο, ότι ο άνθρωπος είναι «από τη γη» και ότι ο Θεός τον

έπλασε από το «χώμα της γης» (1 Κορινθίους 15:47· Γένεση 2:7). Εμφυσώντας μέσα του την «πνοή της ζωής», ο άνθρωπος έγινε «ζωντανή ψυχή». Σε αυτή τη συνοπτική περιγραφή της δημιουργίας του ανθρώπου δεν υπάρχει ούτε η παραμικρή υπόδειξη ότι μία μορφή ζωής εξελίχθηκε από κάποια άλλη ή ότι μια λιγότερο σύνθετη μορφή μεταβλήθηκε σε ένα ανώτερο και πιο σύνθετο ον. Ο Θεός δημιούργησε κάθε είδος ως ξεχωριστή και διακριτή μορφή ζωής, όπως διαβάζουμε στο πρώτο κεφάλαιο της Γένεσης. Μετά από κάθε βήμα στην προετοιμασία της γης ώστε να υποστηρίξει τη ζωή, και μετά από κάθε ξεχωριστή δημιουργία φυτών, ψαριών, πτηνών και χερσαίων ζώων, ο Θεός δήλωσε ότι «ήταν καλό». Γένεση 1:10,21,25,31

Στη Γένεση 1:26,27 διαβάζουμε ότι «ο Θεός είπε: Ας κάνουμε τον άνθρωπο κατά την εικόνα μας, σύμφωνα με την ομοίωσή μας». Παρατηρούμε ότι στη δήλωσή Του αυτή ο Θεός εκφράζει το σχέδιό Του και προσθέτει: «και ας εξουσιάζουν τα ψάρια της θάλασσας, και τα πτηνά του ουρανού, και τα κτήνη... και κάθε ερπετό που σέρνεται επάνω στη γη». Από αυτή τη δήλωση είναι φανερό ότι, όταν ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο κατά την εικόνα Του — «αρσενικό και θηλυκό τους δημιούργησε»— εννοούσε ότι τόσο ο Αδάμ όσο και η Εύα θα έφεραν, σε ορισμένες ουσιώδεις πλευρές, την αντανάκλαση των ιδιοτήτων Του.

Οι λέξεις «εικόνα» και «ομοίωση» στην εβραϊκή γλώσσα δηλώνουν ομοιότητα ή πρότυπο. Ο άνθρωπος δημιουργήθηκε ώστε να αποτελεί αντανάκλαση του Θεού. Με ποιον τρόπο, λοιπόν, ήταν ο τέλειος άνθρωπος, ο Αδάμ, πρότυπο του Θεού; Βεβαίως όχι ως προς το σώμα του. Ο

Δημιουργός μας είναι ένα πολύ ανώτερο ον — πνεύμα — ενώ ο άνθρωπος είναι ένα γήινο, σαρκικό πλάσμα. Ωστόσο, ο Δημιουργός έπλασε τον άνθρωπο ως αντανάκλαση της εικόνας Του σε ορισμένες ιδιότητες. Μέρος αυτής της ομοιότητας έγκειται στην ικανότητα του ανθρώπου να σκέπτεται λογικά, να θυμάται, να αντιλαμβάνεται τόσο αφηρημένες όσο και απλές έννοιες, να διατυπώνει ηθικές κρίσεις και να διαθέτει διανοητικές και αισθητικές ιδιότητες.

Στον τέλειο άνθρωπο, τον Αδάμ, δόθηκε επίσης η θεόδοτη ιδιότητα της συνείδησης, η οποία του επέτρεπε να διακρίνει το σωστό από το λάθος. Του δόθηκε ελεύθερη βούληση, ώστε να μπορεί να ασκεί πλήρως τη δύναμη της επιλογής του. Αν δεν συνέβαινε αυτό, η ανθρωπότητα θα ήταν απλώς ένα σύνολο μηχανών και οι πράξεις μας θα ελέγχονταν από κάποιον άλλον. Όμως δεν συμβαίνει κάτι τέτοιο. Αν συνέβαινε, δεν θα υπήρχε άσκηση ικανοτήτων ή ταλέντων, ούτε δυνατότητα ανάπτυξης ατομικού χαρακτήρα. Αυτή η ελευθερία επιλογής, βέβαια, μπορεί να χρησιμοποιηθεί είτε για καλό είτε για κακό, ανάλογα με τον τρόπο με τον οποίο ασκείται.

Ο Αδάμ επέλεξε την αμαρτία

Ο Αδάμ, αυτός ο ένδοξος πρώτος άνθρωπος που δημιουργήθηκε, ήταν προικισμένος με κάθε σωματική και πνευματική ευλογία. Ολόκληρο το περιβάλλον του είχε προετοιμαστεί έτσι ώστε να εξασφαλίζει την ευημερία του. Ο Δημιουργός έδωσε στον Αδάμ πολύ σαφείς οδηγίες: αν υπάκουε στον δίκαιο νόμο του Θεού, θα ζούσε· αν παραβίαζε τη δίκαιη εντολή Του, θα πέθαινε. Γένεση 2:15-17. Οι οδηγίες του Δημιουργού ήταν απλές και ξεκάθαρες. Η δυνατότητα του Αδάμ να αποδειχθεί άξιος να ζήσει

Ιούλιος 2026 31

για πάντα στον παραδεισένιο κήπο της Εδέμ συνδεόταν με τη δική του ελεύθερη επιλογή. Δυστυχώς, οδηγήθηκε να επιλέξει την αμαρτία μέσω της ανυπακοής. Ως αποτέλεσμα της πτώσης του από την τελειότητα, ολόκληρο το γένος που προήλθε από τον Αδάμ και την Εύα γεννήθηκε μέσα στην αμαρτία και κάτω από την ποινή του θανάτου μέσω κληρονομιάς. Ψαλμός 51:5· Ρωμαίους 5:12

Η κυριαρχία της αμαρτίας και του θανάτου συνεχίστηκε και θα συνεχιστεί έως ότου εκπληρωθεί ο σκοπός για τον οποίο ο Θεός επέτρεψε αυτή την κατάσταση και έρθει ο κατάλληλος καιρός να λάβει τέλος. Μέσα στην αγάπη Του, ο Θεός προμήθευσε έναν λυτρωτή, έναν σωτήρα, τον ίδιο τον αγαπημένο Του Υιό, τον Ιησού Χριστό, ο οποίος θα «γευόταν τον θάνατο» για κάθε άνθρωπο. Εβραίους 2:9. Αυτή η πρόνοια για τη σωτηρία του ανθρώπου από τη δίκαιη καταδίκη του σε θάνατο ήταν ένα δώρο ελεύθερης χάρης. Ρωμαίους 5:15-18

Ως αποτέλεσμα της πτώσης των πρώτων μας γονέων στην αμαρτία και κατά τη διάρκεια των πολλών αιώνων που ακολούθησαν, εκείνες οι ιδιότητες που από την αρχή χαρακτήριζαν τον άνθρωπο ως εικόνα του Δημιουργού του διακρίνονται πλέον μόνο σε σχετικά μικρό μέρος της ανθρωπίνης οικογένειας και μάλιστα σε αξιοσημείωτο βαθμό. Πράγματι, ορισμένοι ευγενείς άνθρωποι επιδίωξαν να καλλιεργήσουν τέτοιες χάρες του μεγαλείου του χαρακτήρα του Θεού· υπάρχουν όμως και άλλοι που απλώς φόρεσαν ένα εξωτερικό περίβλημα ευσέβειας. Αυτό το περίβλημα μπορεί να οδηγεί σε ευχάριστη εξωτερική συμπεριφορά, αλλά πολύ λίγη από την αληθινή αγνότητα χαρακτήρα με την οποία ο Θεός

δημιούργησε τους πρώτους μας γονείς βρίσκεται πραγματικά στην καρδιά τους.

Επειδή ο Θεός δεν μπορεί να συνεργαστεί με όσους στερούνται τις αληθινές αρετές, έχει αναζητήσει επιμελώς ανάμεσα στην ανθρώπινη οικογένεια εκείνους που έχουν επιδείξει τις ιδιότητες του ελέους και της αγάπης από τα βάθη της ύπαρξής τους. Αυτούς έχει ευνοήσει μέσα στους αιώνες για την προώθηση και ολοκλήρωση του σχεδίου Του. Ας εξετάσουμε έναν από αυτούς τους ευνοημένους, ο οποίος στο μεγαλύτερο μέρος της ζωής του εκδήλωσε ορισμένες από αυτές τις ανώτερες ιδιότητες. Αυτός ήταν ο γιος του Δαβίδ, ο Σολομών.

Μαθήματα από τον Σολομώντα

Η ελευθερία επιλογής του Σολομώντα στα τελευταία του χρόνια τον οδήγησε να υποκύψει στις επιρροές και στις απαιτήσεις των πολλών συζύγων του, με αποτέλεσμα να δυσανεστήσει βαθιά τον Θεό. Ωστόσο, στα νεανικά του χρόνια υπήρξε ιδιαίτερα ευνοημένος από τον Κύριο. Ο Σολομών φαινόταν να έχει κληρονομήσει από τον πατέρα του ιδιότητες όπως η στοχαστικότητα, η ικανότητα διακυβέρνησης και η εκτίμηση για την αγαθότητα του Κυρίου — ιδιότητες που ο Δαβίδ είχε μάθει νωρίτερα υπό την καθοδήγηση του Νάθαν, του αγίου προφήτη.

Όταν ο Δαβίδ γέρασε και έγινε πολύ αδύναμος για να κυβερνά, ο γιος του, ο Σολομών, σε νεαρή ηλικία, περίπου είκοσι ετών, ανέλαβε τη βαριά ευθύνη της διακυβέρνησης του Ισραήλ. Μπορούμε εύκολα να εκτιμήσουμε την προσευχή που ανέπεμψε ο Δαβίδ για τον αγαπημένο του γιο. Όσοι είναι πατέρες και έχουν γιους μπορούν ιδιαίτερα να συμμεριστούν την ανησυχία του Δαβίδ για τον Σολομώντα. Το ίδιο

αίσθημα έχουμε κι εμείς για τους γιους μας, να βρουν χάρη στα μάτια του Θεού και να περπατούν ενώπιόν Του με ευθύτητα.

Στην Α΄ Χρονικών 28:9,10 καταγράφονται τα λόγια που είπε ο Δαβίδ στον γιο του: «Και εσύ, γιε μου Σολομώντα, γνώρισε τον Θεό του πατέρα σου και υπηρέτησέ Τον με τέλεια καρδιά και με πρόθυμη ψυχή, γιατί ο Κύριος ερευνά όλες τις καρδιές και κατανοεί κάθε λογισμό και κάθε πρόθεση. Αν Τον αναζητήσεις, θα βρεθεί από σένα· αλλά αν Τον εγκαταλείψεις, θα σε απορρίψει για πάντα. Πρόσεξε τώρα, γιατί ο Κύριος σε εξέλεξε να οικοδομήσεις οίκο για αγιαστήριο. Να είσαι δυνατός και να εργάζεσαι».

Ο Κύριος είχε επιλέξει τον Σολομώντα για την οικοδόμηση του ιερού, το οποίο αποτελούσε το όνειρο ολόκληρης της ζωής του Δαβίδ. Με τη βοήθεια και τις συμβουλές του πιστού προφήτη του Θεού, του Νάθαν, και με την εύνοια του Θεού, ο Σολομών ενστερνίστηκε γρήγορα το πνεύμα του σχεδίου του πατέρα του για την οικοδόμηση του Ναού. Κατανοούσε ότι η ευημερία του Ισραήλ εξαρτιόταν από την τήρηση του Νόμου του Θεού και από την πιστή λατρεία του Ιεχωβά.

Ο Σολομώντας ζητά σοφία

Από τη μεγάλη αγάπη του Σολομώντα προς τον Θεό, πρόσφερε στη Γαβαών χίλια ολοκαυτώματα. Η επιθυμία του να ευαρεστήσει τον Θεό ήταν τόσο μεγάλη, ώστε ετοίμασε αυτή την πλούσια προσφορά προς τον Δημιουργό του. Ενώ βρισκόταν εκεί, ο νέος βασιλιάς είδε ένα όνειρο στο οποίο του εμφανίστηκε ο Κύριος. 1 Βασιλέων 3:5. Ο Θεός είπε στον Σολομώντα: «Ζήτησε τι να σου δώσω», και η απάντηση του Σολομώντα ήταν θαυμαστή — μια

απάντηση που μπορούσε να προέλθει μόνο από καρδιά γεμάτη αγάπη και ταπεινοφροσύνη. Ο Σολομώντας είπε: «Εγώ είμαι μικρό παιδί· δεν ξέρω πώς να εξέρχομαι και να εισέρχομαι... Δώσε λοιπόν στον δούλο σου καρδιά συνετή, για να κρίνω τον λαό σου και να διακρίνω ανάμεσα στο καλό και στο κακό· γιατί ποιος μπορεί να κρίνει αυτόν τον τόσο μεγάλο λαό σου;» 1 Βασιλέων 3:7-9

Ο Θεός εκτίμησε αυτή την ειλικρινή έκφραση της καρδιάς του Σολομώντα. Απάντησε στο αίτημά του με θαυμαστό τρόπο, χαρίζοντάς του «καρδιά σοφή και συνετή». Ανάμεσα στους ατελείς ανθρώπους δεν είχε εμφανιστεί ποτέ άλλος με τόσο μεγάλη ικανότητα να κρίνει με σοφία όσο ο Σολομώντας. 1 Βασιλέων 3:10,12. Εξαιτίας του ανιδιοτελούς αιτήματός του, ο Θεός του υποσχέθηκε επίσης: «Σου έδωσα και εκείνα που δεν ζήτησες, και πλούτη και δόξα, ώστε να μην υπάρξει όμοιός σου ανάμεσα στους βασιλείς όλες τις ημέρες της ζωής σου. Και αν περπατήσεις στους δρόμους Μου, τηρώντας τα προστάγματά Μου και τις εντολές Μου, όπως περπάτησε ο πατέρας σου ο Δαβίδ, τότε θα μακρύνω τις ημέρες σου». 1 Βασιλέων 3:13,14

Όταν ο Σολομώντας ξύπνησε από το όνειρό του, χάρηκε καθώς αντιλήφθηκε ότι η παράκλησή του είχε ευαρεστήσει τον Θεό. Ήρθε στην Ιερουσαλήμ και πρόσφερε ολοκαυτώματα και ειρηνικές θυσίες μπροστά στην κιβωτό της διαθήκης. 1 Βασιλέων 3:15. Λίγο αργότερα ανέλαβε το μεγάλο έργο της οικοδόμησης του Ναού του Ισραήλ, σύμφωνα με τις οδηγίες του Κυρίου.

Η οικοδόμηση του Ναού

Θυμόμαστε ότι όλες οι πέτρες και τα ξύλα για τον Ναό είχαν προετοιμαστεί, διαμορφωθεί και σημειωθεί για τη θέση τους, και μόνο όταν ήταν έτοιμα μεταφέρθηκαν στο εργοτάξιο. Κάθε μέρος ταίριαζε τέλεια, και το ένα συνδεόταν με το άλλο χωρίς τον ήχο σφυριού, χωρίς τον ήχο τσεκουριού ή οποιουδήποτε σιδερένιου εργαλείου. 1 Βασιλέων 6:7. Αν και κάθε τμήμα αυτού του μεγάλου Ναού είχε προετοιμαστεί σε διαφορετικές τοποθεσίες, όταν μεταφέρθηκαν στον καθορισμένο τόπο για την ανέγερσή του, δεν χρειάστηκε να αλλάξει τίποτα.

Τι σπουδαίο μάθημα είναι αυτό για τον χριστιανό! Δεν πρέπει ούτε για μια στιγμή να σκεφτόμαστε ότι μπορούμε να περάσουμε τον χρόνο μας με αμέλεια και ότι, όταν φτάσουμε στο τέλος της ζωής μας, ξαφνικά και ως εκ θαύματος θα είμαστε κατάλληλοι για τη θέση μας στον βασιλικό Ναό. Τώρα είναι ο καιρός της προετοιμασίας. Τώρα πρέπει να διαμορφωθούμε, να λαξευτούμε, να γυαλιστούμε και να αριθμηθούμε για την ιδιαίτερη θέση που ο Κύριος έχει κατά νου για εμάς στον πνευματικό Του Ναό.

Κατανοούμε ότι ο Ναός του Σολομώντα προεικόνιζε ένα πολύ μεγαλύτερο οικοδόμημα. «Εσείς είστε ναός του ζωντανού Θεού», είπε ο Παύλος. 2 Κορινθίους 6:16. Ο καιρός για τη διαμόρφωση και το έργο της προετοιμασίας του πνευματικού Ναού του Θεού είναι τώρα. 1 Κορινθίους 3:9· Εφεσίους 2:10· Φιλιππησίους 1:6· 2:12,13. Όταν όλα τα μέλη έχουν ετοιμαστεί κατά τη διάρκεια της χριστιανικής τους ζωής — προετοιμασμένα μέσα σε αυτόν τον «στραβό και διεστραμμένο» κόσμο — τότε θα τοποθετηθούν στη σωστή τους θέση μέσα στον συμβολικό ουράνιο Ναό. Φιλιππησίους 2:15

Υπήρξε μεγάλη χαρά και εορτασμός κατά την αφιέρωση του Ναού του Σολομώντα. 1 Βασιλέων 8:65,66. Μεγάλη χαρά θα υπάρξει επίσης στον ουρανό και στη γη όταν ο Χριστός, ο πνευματικός Ναός του Θεού, ολοκληρωθεί και συναρμολογηθεί πλήρως και όταν η δόξα του Θεού εισέλθει σε αυτόν. Ολόκληρη η γη θα ωφεληθεί από την ολοκλήρωση αυτού του Ναού και θα ευλογηθεί, όπως και ο φυσικός Ισραήλ έφτασε στο αποκορύφωμα της ευημερίας του κατά τη βασιλεία του Σολομώντα. Εφεσίους 2:19-22· Αποκάλυψη 3:12· 21:22-26

Η εποχή μας

Αφήνοντας τον σοφό βασιλιά Σολομώντα σε αυτό το στάδιο της ζωής του, στρέφουμε και πάλι την προσοχή μας στη δική μας εποχή. Διαπιστώνουμε ότι η πρόσκληση του Ουράνιου Πατέρα εξακολουθεί να απευθύνεται σε εκείνους στους οποίους διακρίνει ένα μέρος της αρχικής ομοιότητας του ανθρώπου προς τον Ίδιο. Όσοι διαθέτουν τις θεμελιώδεις ιδιότητες της αγάπης και της υπακοής προς τον Θεό ανταποκρίνονται σε μια κλήση και σε μια υπηρεσία ακόμη ανώτερη από εκείνη του Σολομώντα ή άλλων ευγενών μορφών των περασμένων αιώνων. Το ίδιο το γεγονός ότι εξακολουθούμε να βλέπουμε ανθρώπους να αφιερώνουν τη ζωή τους στον Θεό και να ακολουθούν τα ίχνη του μονογενούς Υιού Του αποτελεί για εμάς απόδειξη ότι αυτό το έργο της κλήσης, μαζί με τη σχετική λείανση, λάξευση και διαμόρφωση, συνεχίζεται ακόμη. Συνειδητοποιούμε ότι αυτή είναι πράγματι η μέθοδος μέσω της οποίας ο Ουράνιος Πατέρας εκπληρώνει το σχέδιο σωτηρίας που καθόρισε από παλιά. Γνωρίζουμε επίσης ότι όλα συνεργούν προς το καλό για εκείνους που αγαπούν τον Θεό, για εκείνους που έχουν

κληθεί σύμφωνα με τον σκοπό Του: «Επειδή όσους προγνώρισε, αυτούς και προόρισε να γίνουν σύμμορφοι με την εικόνα του Υιού Του, ώστε Αυτός να είναι πρωτότοκος μεταξύ πολλών αδελφών». Ρωμαίους 8:28,29

Αυτή η Γραφή μάς πληροφορεί ότι μια προκαθορισμένη τάξη — η εκκλησία — πρέπει να γίνει αντίγραφο, εικόνα, του Υιού του Θεού, ο οποίος είναι επίσης η εικόνα του Πατέρα. Ως χριστιανοί, κανένας μας σε αυτή τη ζωή δεν μπορεί να γίνει τέλειος όπως ήταν ο Ιησούς, όσο σκληρά και όσο επίμονα κι αν προσπαθήσουμε. Επίσης, δεν μπορούμε να οικειοποιηθούμε αυτή την τιμή με δική μας πρωτοβουλία. Αν έχουμε προσκληθεί να ακολουθήσουμε τα βήματα του Ιησού, αυτή η τιμή μάς έχει δοθεί από τον Θεό. 1 Θεσσαλονικείς 2:12· Εβραίους 5:4

Αυτό ρίχνει πολύ φως στο θέμα, γιατί όταν βλέπουμε τους χριστιανούς αδελφούς μας και συνειδητοποιούμε ότι έχουν λάβει την ίδια πρόσκληση που λάβαμε κι εμείς, εκτιμούμε ανάλογα την κοινωνία τους. Έχουμε αποδεχθεί την πρόσκληση του Πατέρα με ευγνώμονες καρδιές — την ευγενική πρόνοια της θυσίας του Ιησού, μέσω της οποίας μας δόθηκε η δυνατότητα να εισέλθουμε σε αυτή τη σχέση. Έτσι, φορώντας το ένδυμα της δικαιοσύνης του Σωτήρα μας για να καλυφθούν οι ατέλειές μας, και καθιστάμενοι αποδεκτοί ενώπιον του Θεού χάρι στην αξία της θυσίας του αντιλύτρου του Ιησού, αφιερώνουμε με χαρά τα πάντα, ώστε να αρχίσουμε να κάνουμε εκείνα που είναι ευάρεστα στον Ουράνιο Πατέρα μας, ακόμη κι όταν αυτό συνεπάγεται μεγάλο προσωπικό κόστος. Ησαΐας 61:10· Ρωμαίους 12:1· Εφεσίους 1:5-7

Προτού κάνουμε αυτό το σημαντικό βήμα, πρέπει να έχουμε συλλογιστεί με προσευχή τι σημαίνει να ακολουθούμε τα βήματα του Ιησού και να γίνουμε όμοιοι με Αυτόν. Οι αγάπες μας πρέπει να είναι στραμμένες στα άνω. Κολοσσαείς 3:2. Η νέα θέληση, ο νέος νους, πρέπει να καλλιεργεί τους καρπούς και τις χάριτες του Πνεύματος. Για να γίνει κάποιος ομοίωμα του Ιησού, πρέπει διαρκώς να αγωνίζεται να αναπτύσσει και να εκδηλώνει αυτές τις ιδιότητες του χαρακτήρα. Γαλάτες 5:22,23· 2 Πέτρου 1:5-7. Πρέπει να επιδιώκουμε όλα εκείνα τα αισθήματα που είναι ευάρεστα στον Θεό και βρίσκονται σε αρμονία με το πνεύμα του Κυρίου, αν και αυτό απαιτεί ολόκληρη ζωή ανάπτυξης κάτω από τις διαμορφωτικές επιρροές του Ουράνιου Πατέρα.

Δεν πρέπει μόνο να εκδηλώνεται αγάπη προς τον Κύριο, την Αλήθεια και τους αδελφούς, αλλά και μια στοργική, συμπονετική μέριμνα για τον κόσμο. Αν θέλουμε να γίνουμε όμοιοι με τον Κύριο Ιησού, πρέπει να έχουμε βαθιά εκτίμηση για τη στενάζουσα δημιουργία — ακόμη και για τους εχθρούς μας, για εκείνους που μας κακομεταχειρίζονται. Ματθαίος 22:37-39· Ιωάννης 13:34,35· Λουκάς 6:27,28

Υπακοή της καρδιάς

Το Παροιμίες 4:23 αναφέρει: «Φύλαξε την καρδιά σου με κάθε επιμέλεια, διότι από αυτήν πηγάζουν οι εκβάσεις της ζωής». Στην περίπτωση των ακολούθων του Ιησού, το αν θα αξιωθούμε να αποτελέσουμε μέρος του πνευματικού Ναού του Θεού θα εξαρτηθεί από το πώς διαμορφώνουμε τις καρδιές μας τώρα. Έχουμε αυτόν τον «θησαυρό σε πήλινα σκεύη», και τα βάρη του κόσμου καθώς και οι αδυναμίες της σάρκας μας θα επιδιώκουν να μας απομακρύνουν από τον στόχο μας. 2 Κορινθίους

Ιούλιος 2026 39

4:7. Ωστόσο, όπως συνέβη με τον πατέρα Αδάμ, με τον βασιλιά Σολομώντα, ακόμη και με τον Κύριό μας Ιησού, έτσι και εμείς έχουμε ελευθερία επιλογής στο ζήτημα του σε ποιον θα υποτάξουμε την καρδιά μας. Δεν εξαναγκαστήκαμε να υπηρετούμε τον Κύριο, την Αλήθεια ή τους αδελφούς· είναι δική μας ελεύθερη απόφαση. Με τα μάτια μας προσηλωμένα στον Ιησού, μπορούμε να γίνουμε όμοιοι με Αυτόν. Η επιθυμία μας να βαδίσουμε στον δρόμο που βάδισε ο Ιησούς είναι ευγενής, και ο στόχος μας είναι να καταλάβουμε τη θέση στον Ναό για την οποία ο Πατέρας μάς έχει καλέσει τόσο graciously — και αυτό μπορεί να επιτευχθεί μόνο αν γίνουμε σύμμορφοι με την εικόνα του αγαπημένου Του Υιού. Ρωμαίους 8:29· 2 Κορινθίους 3:18

Ίσως να έχουμε αναρωτηθεί πώς θα είναι εκείνη η εμπειρία, αν αποδειχθούμε πιστοί, κατά την ανάστασή μας ως πνευματικών όντων, όταν ευλογηθούμε με το θαυμαστό προνόμιο να ακούσουμε τα λόγια: «Εϋ, δούλε αγαθέ και πιστέ· στα λίγα στάθηκες πιστός, επί πολλών θα σε καταστήσω· είσελθε στη χαρά του κυρίου σου». Ματθαίος 25:21. Οι Γραφές μάς παρέχουν σαφείς πληροφορίες σχετικά με αυτό.

Πέρα από το πέπλο

Ο Απόστολος Παύλος λέει: «Εάν γίναμε σύμφυτοι με Αυτόν κατά την ομοιότητα του θανάτου Του, θα είμαστε και κατά την ομοιότητα της ανάστασής Του». Ρωμαίους 6:5. Ποια είναι η «ομοιότητα» του Κυρίου μας μετά την ανάστασή Του; Η προς Εβραίους επιστολή μάς λέει ότι ο Ιησούς είναι η «ακριβής εικόνα» — δηλαδή το ακριβές αποτύπωμα — της υποστάσεως του Θεού. Εβραίους 1:3. Όσοι ακολουθούν πιστά τα βήματα του Ιησού στη θυσία

και στην υπηρεσία, και όσοι, «με υπομονή στο αγαθό έργο, ζητούν δόξα και τιμή και αθανασία», θα γίνουν όμοιοι με τον Κύριό τους και Αρχηγό τους — μέλη της θείας οικογένειας του Θεού. Ρωμαίους 2:7

Υπάρχει και μια επιπρόσθετη σκέψη σχετικά με την έκφραση «ακριβής εικόνα». Είναι αλήθεια ότι ο Κύριός μας είχε ομοιότητα με τον Πατέρα και στην προανθρώπινη ύπαρξή Του ως ο «Λόγος». Ακόμη και όταν ήρθε στη γη ως άνθρωπος, ήταν όμοιος με τον Θεό, επειδή ο χαρακτήρας Του βρισκόταν πάντοτε σε πλήρη αρμονία με τον χαρακτήρα του Πατέρα Του. Ωστόσο, ο Απόστολος Παύλος μάς λέει ότι ο Ιησούς έχει τώρα «καθίσει στα δεξιά της Μεγαλοσύνης εν υψuloίς», αφού έγινε υπάκουος μέχρι θανάτου, και μάλιστα θανάτου σταυρού. Γι' αυτό ο Θεός Τον υπερύψωσε και Του χάρισε όνομα υπεράνω κάθε ονόματος. Ο Ιησούς είναι τώρα, ακόμη πληρέστερα, η «ακριβής εικόνα» του αόρατου Θεού, μετέχοντας στη θεία φύση. Εβραίους 1:3· Φιλιππησίους 2:8,9· Κολοσσαείς 1:15

Διαβάζουμε επίσης: «Ιδού ποίαν αγάπην έδωκεν εις ημάς ο Πατήρ, ώστε να ονομασθώμεν τέκνα Θεού... Αγαπητοί, τώρα είμεθα τέκνα Θεού, και δεν εφανερώθη ακόμη τι θέλομεν είσθαι γγνωρίζομεν όμως ότι, όταν φανερωθή, θα είμεθα όμοιοι με Αυτόν, διότι θα Τον δούμε καθώς είναι. Και καθένας που έχει αυτή την ελπίδα σ' Αυτόν, καθαρίζει τον εαυτό του, καθώς Εκείνος είναι καθαρός». 1 Ιωάννη 3:1-3

Έτσι βλέπουμε ότι ο Κύριός μας Ιησούς βρίσκεται τώρα στην ακριβή εικόνα και ομοίωση του Θεού, αν και ο Ουράνιος Πατέρας ήταν, είναι και θα είναι πάντοτε μεγαλύτερος από όλους. Ιωάννης 10:29· 14:28· 1 Κορινθίους 15:24-28. Στον Ιησού δόθηκε
Ιούλιος 2026 41

αυτή η ανταμοιβή εξαιτίας της πιστής υπηρεσίας Του. Ποτέ δεν δίστασε στην υποταγή Του να εκτελεί το θέλημα του Πατέρα Του, όσο μεγάλο κι αν ήταν το κόστος. Ο Θεός Τον ύψωσε σε υπέρτατη θέση, και με ευχαρίστηση θα πράξει το ίδιο και για τα «κλητά, εκλεκτά και πιστά» μέλη της εκκλησίας — τη νύμφη του Ιησού, το σώμα Του. Αποκάλυψη 17:14· 19:7,8· 21:2· 1 Κορινθίους 12:12,27. Αυτοί θα αναστηθούν κατά την ομοιότητα του Κυρίου Ιησού. Πρόκειται για μια θαυμαστή υπόσχεση, την οποία μπορούμε να κληρονομήσουμε, αν παραμείνουμε υπάκουοι και πιστοί, ακόμη και μέχρι θανάτου. Αποκάλυψη 2:10. Ο Παύλος το διατυπώνει ως εξής: «Απεκδυθήκατε τον παλαιό άνθρωπο μαζί με τις πράξεις του, και ενδυθήκατε τον νέο, ο οποίος ανανεώνεται εις επίγνωσιν, κατ' εικόνα Εκείνου που τον έκτισε». Και ακόμη: «Καθώς φορέσαμε την εικόνα του χοϊκού, θα φορέσουμε και την εικόνα του επουρανίου». Κολοσσαείς 3:9,10· 1 Κορινθίους 15:49